

IK WEET

 Wij zijn zeker een bevoorrecht volk om hier vanmorgen te zijn, op de aarde te leven, om nog een geweldige tijd van Pasen te zien. Pasen brengt ons altijd zo een—een glorieus iets, de nieuwe hoop. En—en hoe geweldig!

² En net toen ik vanmorgen de kamer daarachter binnenliep, kwam iemand me tegen en zei: “Broeder Branham, weet u, de—de kleine baby, of het kindje of wie ook, waar vorig jaar voor gebeden werd in de Chautauqua, waarvan het hart moest worden weggenomen en de kleppen of iets daaraan gedaan worden.” Zei: “De baby werd genezen en is vanmorgen in het gebouw zelfs, en zit hier vanmorgen.” Dus, dat is fijn; we zullen het kleine getuigenis ervan hebben, misschien net voordat we aan de andere dienst beginnen. En we zijn gewoon gelukkige mensen.

³ Nu, ik zal broeder Neville vragen of hij de Schriftlezing zal nemen uit Mattheüs of Lukas, één ervan, over de opstanding, als u het nog niet hebt gelezen. Hebt u dat al, broeder? [Broeder Neville zegt: “Nee.”—Red.] Dus, terwijl we ons klaarmaken voor gebed.

⁴ En nu, na deze dienst zal er de genezingsdienst zijn. Nadat deze dienst voorbij is, gaat u dan naar uw ontbijt. Dan komen we daarna om half tien weer terug en beginnen we nog een dienst. En dan zal de genezingsdienst daarop volgen. En de doopdienst volgt dan daarop.

⁵ En wat een prachtige tijd is het voor de doop! O, zeker! De opstanding! Daarom worden we gedoopt, omdat Hij weer is opgestaan.

⁶ Ik herinner me voordat we onze doopplaats hier kregen dat ik ze hier beneden aan de rivier nam, op vroege, koele, ijzige ochtenden, en de mensen daar beneden aan de rivier doopte. Er is iets mee dat het gewoon een geheiligde tijd is. Pasen, het is een geweldige tijd.

Ik keek naar broeder Pat Tyler die hier zit.

⁷ Ik sprak net met iemand gisteravond. Dat, onze laatste samenkomst in Oklahoma, ik probeerde, en probeer nu (en ik zal dit aankondigen) om het opzij te zetten, totdat God mij zou roepen om het te doen, mijn oude bediening van onderscheiding, omdat ik denk dat (dit het begin is van) de—de nieuwe bediening binnenkomt.

⁸ Laatst op een avond, en niemand die er iets van af wist, testte ik het op een kind dat over het platform kwam dat blind geboren werd, een baby, en totaal blind was, een jongen van ongeveer zestien jaar. En onmiddellijk slaakte hij een schreeuw:

“Broeder Branham, ik kan zien!” En daar, en Pat was . . . Ty . . . stond dichtbij, vlak bij de jongen toen zijn ogen voor de eerste keer in zijn hele leven opengingen. En dus vertrouw ik erop dat u hier met grote verwachtingen, met mijzelf, kijk ik uit naar iets dat God voor ons zal doen en ons hoger op een ander niveau te brengen dan waarop we zijn geweest.

Laten we nu onze hoofden buigen voor gebed.

⁹ Onze genadige Hemelse Vader, nu wij deze morgen bijeen zijn gekomen, hier in de kleine kerk langs de kant van de weg, zijn wij U werkelijk dankbaar voor alles wat dit voor ons betekent, en vooral op deze Paasmorgen. Als er geen Pasen was geweest, zouden wij niet in de toestand zijn geweest waarin wij vandaag zijn. Dat Pasen is wat al Gods beloften heeft verzegeld. Het bevestigde ze voor ons. Alles wat Hij ooit had beloofd, het werd allemaal een werkelijkheid gemaakt op Pasen. Een van de grootste feestdagen die wij in het jaar kunnen hebben! En wij willen vandaag vragen, Here, dat U onze harten troost terwijl wij zitten, wachtend en in afwachting voor de Heilige Geest, die na Pasen kwam, om over onze harten te komen en om ons te troosten en om ons geloof in grote en krachtige mate te herstellen, zodat wij het leven mogen bewandelen dat Jezus voor ons heeft verordeneerd om te bewandelen.

¹⁰ Wij willen bidden voor elk en ieder individu, en in het bijzonder voor degenen die binnengesloten zijn en vandaag nergens naar de diensten kunnen. God, wees met hen. En moge—moge deze Pasen een echte Pasen voor hen betekenen, een opstaan uit het bed, en een nieuwe gezondheid die ze nooit eerder in hun leven hebben gekend. Sta het toe, Here.

¹¹ Moge elke prediker, elke dienstknecht die U vandaag over de hele wereld hebt, die deze grote herdenking viert, mogen zij zalving en sterkte en kracht hebben om naar hun gemeenten (de wachtende schapen) het Voedsel te brengen dat God voor Zijn volk in voorraad heeft. Sta het toe, Here. Wij wachten nederig op ons deel, in de Naam van de Here Jezus Christus. Amen.

¹² Ik ga nu Broeder Neville de Schriftplaatsen over de opstanding laten lezen. [Broeder Neville zegt: “Mattheüs 28,” en leest het volgende Schriftgedeelte—Red.]

[Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag van de week, kwamen Maria Magdala en de andere Maria om het graf gezien.]

[En zie, er kwam een grote aardbeving; want de engel des Heren daalde uit de hemel neder, en kwam toe, en wentelde de steen af van de deur en zette zich daarop.]

[Zijn uiterlijk was als de bliksem, en zijn kleding wit als sneeuw.]

[En uit vrees voor hem beefden de bewakers, en werden als doden.]

[En de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet dat gij Jezus zoekt, die gekruisigd was.]

[Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Kom, zie de plaats waar Hij gelegen heeft.]

[En gaat terstond op weg en zegt tegen zijn discipelen dat Hij opgestaan is uit de doden; en zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het u gezegd.]

[En zij gingen terstond weg van het graf met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om zijn discipelen te berichten.]

[En toen zij weggingen om het aan zijn discipelen bekend te maken, zie, Jezus kwam hun tegemoet en zeide: Weest gegroet. En zij naderden Hem en grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem.]

[Toen zeide Jezus tot hen: Wees niet bevreesd. Gaat heen en bericht mijn broeders dat zij naar Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien.]

[Toen zij nu onderweg gingen, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad, en berichtten de overpriesters alles wat er gebeurd was.]

[En in een vergadering met de oudsten kwamen zij tot een besluit en zij gaven de soldaten veel geld.]

[en zij zeiden: Zegt, Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl zij sliepen.]

[En indien dit de stadhouder ter ore komt, zullen wij hem overtuigen en maken dat gij veilig zijt.]

[En zij namen het geld aan, en deden zoals hun gezegd was. En dit woord is onder de Joden verbreid tot op de huidige dag.]

[En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar de berg waar Jezus hen bescheiden had.]

[En toen zij Hem zagen, aanbaden zij Hem; maar sommigen twijfelden.]

[En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.]

[Gaat dan henen, en onderwijst alle volken, hen dopende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes;]

[*En leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld. Amen. Leeg gedeelte op de band.*]

¹³ . . . Zijn zegeningen toevoegen aan het lezen van Zijn Woord.

¹⁴ Nu, we zouden willen zeggen, opnieuw aankondigen nu, dat de diensten, en voor de ochtend, om half tien zullen doorgaan, zodra we klaar zijn met deze, de . . . deze ochtenddienst nu. En dit noemen we dus onze zonsopgangdienst. En we zijn, hebben enkele geweldige dingen u te melden over de—de afgelopen samenkomsten. En we willen dat u die ziek en aangevochten bent, dat u allen vanmorgen met geloof komt, en gelooft dat deze opgestane Jezus vandaag leeft, en dat Hij precies dezelfde is die Hij altijd is geweest. Hij is niets veranderd.

¹⁵ Nu, ik wil hier een klein gedeelte van de Schrift lezen, gevonden in het 19e hoofdstuk van Job, te beginnen met het 15e vers.

Mijn huisgenoten . . . mijn dienstmaagden achten mij aan voor een vreemde; een onbekende ben ik in hun ogen.

Ik riep mijn knecht, en hij antwoordde mij niet; ik smeekte met mijn mond tot hem.

Mijn adem is vreemd voor mijn vrouw; en ik smee om wille van de kinderen van mijn vlees.

Ook de jonge kinderen verachten mij; sta ik op, zo spreken zij mij tegen.

Allen die vertrouwelijk met mij omgingen, schuwen mij; en zij die ik liefhad, hebben zich tegen mij gekeerd.

Mijn beenderen kleven aan mijn huid en aan mijn vlees, en ik ben ontkomen met de huid mijner tanden.

Ontfermt u, ontfermt u over mij, o gij, mijn vrienden; want de hand van God heeft mij getroffen.

Waarom vervolgt gij mij als God, en wordt niet verzadigd van mijn vlees?

Och, of nu mijn woorden toch opgeschreven werden! Och, of zij in een boek werden opgetekend!

Dat zij met een ijzeren griffel en lood voor eeuwig in een rots gehouden werden!

Want ik weet . . . mijn Verlosser leeft, en Hij zal ten laatste over het stof opstaan;

en als zij na mijn huid dit geschonden hebben, toch zal ik in mijn vlees God aanschouwen;

Die ik zelf aanschouwen zal, . . . en mijn ogen zien zullen, en geen ander; mijn nieren zijn verteerd in mijn binnenste.

16 Ik zou daar graag als tekst willen nemen, gevonden hier in Job 19: *Ik weet*.

17 De aartsvader was op dit tijdstip enigszins zoals wij vandaag zijn. Hij was in diepe moeiten geweest, “hoge wateren” zoals wij het noemen, en hij was wanhopig. Vele dagen zat hij op de aashoop, en probeerde woorden te vinden om zich te vertroosten, probeerde iets te vinden dat hem moed zou geven, en iets dat—dat een troost voor hem zou zijn, toen hij zijn leven uit zich zag verdwijnen.

18 In de eerste plaats was hij een oude man, ergens rond de negentig jaar oud, en hij was geslagen door de hand van God. Nu, we weten dat God hem niet met Zijn hand had getroffen, maar dat God Satan had toegestaan hem te treffen. God heeft alleen agenten om dingen te doen. Als God wil dat een kwaad gedaan wordt, laat Hij Satan gewoon los om het te doen. En als Hij wil dat er goed wordt gedaan, heeft Hij Zijn dienstknechten die Hij loslaat om het te doen.

19 En Satan had Job getroffen, met een bedoeling om hem te beproeven, omdat hij en God een debat gehad hadden. En God vertelde Satan: “Ik heb een dienstknecht op aarde; er is niemand zoals hij. Wat ik ook tegen hem zeg, hij zal het doen. Hij is een volmaakt mens, en een rechtvaardig mens.”

20 En Satan zei: “Als U mij hem gewoon laat hebben, zal ik maken dat hij U in Uw aangezicht vervloekt.”

21 Job, niet wetende dat al deze dingen gaande waren, het bracht de aartsvader in een diepe wanhoop. Maar toen alles van hem weg was, behield hij alsnog zijn positie in—in Christus. “Ik weet dat mijn Verlosser leeft,” zei hij.

22 Nu, wij komen op die plaatsen. We komen er allemaal. En ik geloof dat vandaag dat wij hier vergaderd zijn voor ergens iets als datzelfde doel. We zitten allemaal op de aashopen. Wij hebben onze problemen en onze ups en downs en onze—onze slechte momenten, en onze ziektes, en ons hartzeer, en onze teleurstellingen. Dus, wij komen zo vanmorgen, deze Paasmorgen, om woorden van troost te vinden, zoals Job ze bij zijn vrienden probeerde te vinden.

23 Geen van hen kon hem enige vertroosting geven. Vanwege zijn moeilijkheden beschuldigden ze hem ervan een geheime zondaar te zijn. Dan, te midden van al die moeite, kwam God hem te hulp.

24 Job stelde zich vele vragen. Want hij wist, dat niet alleen zijn ziekte en zijn zweren en moeite en hartzeer, door zijn gezin en al zijn rijkdom te verliezen, op het punt stonden hem van het leven te beroven; maar hij was een oude man, hoogbejaard, en hij wist dat hij naar het graf zou gaan. En dat wetende, geloofde hij dat er iemand was die hem op de aarde had gebracht; hij kon gewoon niet uit zichzelf hierheen zijn gekomen. En hij wist dat hij van

een vader en een moeder kwam, maar toch, die vader en moeder moesten iemand hebben gehad om hen te brengen. En het zou regelrecht terugkeren naar de oorspronkelijke: “Wie bracht er de eerste?”

25 En dan vroeg hij zich dit af. “Het is een vreemde zaak dat ik hier ben en rondloop, een hoger leven dan wat het dier is, en een hoger leven dan het plantenleven.” Maar toch ontdekken we dat hij zei: “Als de boom sterft, zal hij weer leven. En als een—een bloem sterft, zal die weer leven.” Maar hij zei: “Een mens legt zich neer, hij geeft de geest, en waar is hij? Zijn zonen komen om over hem te rouwen en eer te bewijzen, en hij bemerkt het niet.” En hij vroeg zich af: “Wat was het toch dat—dat God leven als dat weer zou laten leven, zoals bloemen en planten, maar dat een mens niet weer zou kunnen leven?” Dit alles baarde hem zorgen.

26 En als we vanmorgen gewoon hieruit deze conclusie trekken. En daarom zijn we hier. We hebben het Paasverhaal keer op keer gehoord, en hebben het over en weer gelezen; en vandaag op uw radio-uitzendingen zult u verschillende predikers het horen benaderen. Maar wat ik dacht, voor mijn kleine groep vanmorgen, die de Here mij gegeven heeft, dat ik het vanuit een ander standpunt zou benaderen als ik het kon, om tot een plaats te komen van: Waarom komen we in deze moeiten terecht? Wat veroorzaakt dat deze dingen komen? Waarom zou een Christen ooit verbijsterd moeten zijn? Waarom zou alles niet gewoon perfect verlopen voor een Christen? Maar zo is het niet, en dat weten we.

27 En soms hebben wij meer moeilijkheden wanneer wij Christen worden dan toen we zondaars waren. Natuurlijk staat er geschreven: “Talrijk zijn de tegenspoeden van de rechtvaardige, maar God redt hem van die alle.” God beloofde vele tegenspoeden, vreemde gevoelens en vreemde dingen die ons begrip te boven zouden gaan, maar het wordt altijd voor ons bestwil gedaan. We kunnen het gewoon niet begrijpen, want als we het wel zouden begrijpen, dan zou het geen geloof voor ons zijn; we zouden met een begrip ervan gaan. Maar we doen het, en we hebben het, en we geloven door geloof Zijn Woord, dat het iets goeds voor ons zal uitwerken. Als we dat vandaag op deze—deze morgen konden vatten. Als we konden vatten dat al onze problemen . . . En niemand van ons is er immuun voor. En als wij maar konden beseffen dat deze dingen voor ons bestwil zijn!

28 Er staat geschreven in een van de Schriftgedeelten in de Bijbel dat “beproevingen die op ons gebracht worden, kostbaarder voor ons zijn dan goud zelf, want het is God die ons deze beproevingen geeft.” Nadat we Zijn eigendom zijn geworden, onze belijdenis en onze doop, en onze belofte om in het leven voor Hem te wandelen, dan is elke beproeving die op ons komt om ons te vervolmaken voor Zijn glorie. Het is om ons

tot een plaats te brengen waar God zichzelf meer werkelijk voor ons kan maken dan Hij was voordat de beproeving kwam.

²⁹ Ik wil me vanmorgen bij Job aansluiten om te zeggen dat ik lang genoeg heb geleefd om te weten dat dat de Waarheid is. Ik heb het in mijn eigen leven gezien dat telkens als er een grote situatie opkomt waar ik niet omheen kan of eronder of eroverheen, dat God een weg baant en het glorieus uitvalt. Ik vraag me gewoon af hoe Zijn genade het ooit doet, maar Hij doet het.

³⁰ En onthoud, in al deze dingen probeert Satan ons nerveus te maken, en ons van streek te maken, om ons te laten denken: “O, waarom is *dit* gebeurd? Waarom had ik niet zo kunnen zijn?”

³¹ Een paar dagen geleden, toen ik uit de mooiste en schitterendste plek kwam die ik ooit in heel mijn leven heb gezien, het was het prachtige gebouw van onze broeder Oral Roberts. Toen ik dat massieve marmer zag, en nergens een raam erin, en hoe het allemaal ingericht was! En ik ben in Hollywood geweest en ik ben in koningspaleizen geweest en ik ben vrijwel overal geweest waar u zou kunnen gaan, over de hele wereld, en in al de chique, mooie plekken en huizen, maar ik heb nergens nog nooit iets gezien, nergens ook, die ermee te vergelijken is. Hoe de kleine aluminiumdraden de—de binnenkant aan elkaar weven, en, o, ik heb in heel mijn leven nog nooit zoiets schitterends gezien. Toen ik daar door liep en die paalpilasters met mijn handen wreef en—en het prachtige graniet; allemaal in de vorm van een drie-eenheid, van de Vader, Zoon en Heilige Geest, het—het beeldhouwwerk ervan. Al die dingen! Ik was net van de plek van broeder Tommy Osborn gekomen en had daar zijn grote, machtige werk voor de Here gezien.

³² Ik stond aan de buitenkant, keek om naar dat gebouw, en ik dacht: “God, ik ben zeker een huichelaar geworden, ik ben zeker ergens een uitgestotene geworden; want de bedieningen van deze mannen zijn uit de mijne voortgekomen.” En ik dacht: “Wat? Misschien ben ik zo onbetrouwbaar, Here, dat U mij zoiets niet kunt toevertrouwen. Zelfs de kleine paar dollars die U mij toestond om de campagnes en dergelijke te betalen, nu proberen ze me ervoor naar de gevangenis te sturen. En waarom ben ik zo’n huichelaar, of waarom ben ik zo’n onbetrouwbaar persoon?”

Ik zat op de ashoop, zoals Job vanouds.

³³ Toen ik daar buiten stond met, kon nauwelijks op adem komen vanwege zo’n majesteit; dat een arme jongen die in een woonhol geboren was, van Pinksteren, kon doen, en dat in dat grote reusachtige gebouw kon brengen. En ik dacht: “O God, misschien ben ik niet waardig.”

³⁴ Op dat moment kwam er een kleine Stem door die galerijen neer, en zei: “Maar Ik ben Uw deel.”

35 Toen dacht ik: “O Here God, o, laat dat dan maar zo blijven, Here. Ik . . . want ik zou niet de intelligentie hebben om een dergelijk groot werk voor U uit te voeren. En ik ben een—een ongeletterd persoon. Maar zolang U mijn deel bent, ben ik van U, en U zult mij leiden. Ik zou mezelf niet kunnen leiden. Maar, o Heer, leid mij!”

36 Het zijn die cruciale uren die ons doordrukken naar die geheiligde zandgronden. Zo was het in de Bijbel. En onthoud, ongeacht hoe groot de nood is, Satan kan uw leven niet nemen totdat God met u klaar is. Er kan niets met u gebeuren tenzij God het toestaat. Er kan geen kwaad komen tenzij God het toestaat. En het is voor uw bestwil dat Hij het bewerkt. Laten we dat bedenken.

37 Daar toen de overstomingen kwamen om de wereld te vernietigen, kon het Noach niet vernietigen. Noach kon niet vernietigd worden omdat God een werk voor hem te doen had.

38 Eens in een grote natie onder een grote slavernij waren er enkele Hebreeuwse kinderen die we kennen als Sadrach en Mesach en Abednego. En het kwam tot een punt waar ze een beslissing moesten nemen, waar er iets moest gebeuren. Ze hadden . . . Hun—hun—hun geloof werd op de proef gesteld.

39 En wanneer uw geloof op de proef wordt gesteld, faal dan niet. Blijf bij wat u gelooft.

40 En toen hun geloof—geloof op de proef werd gesteld. En zij gingen naar een cruciaal uur, niet alleen gingen zij naar een—een ashoop, maar zij gingen een vurige oven in, maar Satan kon hen niet vernietigen want Gods doel was nog niet vervuld. Zij konden daar naar binnen gaan met deze hoop: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft!” Zij konden daar naar binnen gaan met deze hoop hier: “Wij zijn ervan verzekerd dat God bij machte is om ons uit deze vurige oven te verlossen, maar desondanks zullen wij niet buigen voor het beeld.”

41 Satan kon hen niet nemen. Hij kon Noach niet in de zondvloed verdrinken voor het doel van God werd volbracht. Hij kon de Hebreeuwse kinderen niet verbranden voor het doel van God werd volbracht. Hij kon Job niet doden met zweren en moeiten voor het doel van God werd volbracht. Noch konden de leeuwen Daniël opeten voor het doel van God volbracht werd. Evenmin konden dood en ouderdom Abraham nemen voor het doel van God werd volbracht.

42 En evenmin kan het u nemen, of kan het mij nemen, voor het doel van God, van ons leven, is voleindigd. Dus van daaruit putten we troost.

43 En waarom laat God problemen komen? God zet moeite in het gareel, legt bitten in de mond ervan, en maakt dat het Hem gehoorzaamt, en die moeilijkheden brengen ons in een nauwere gemeenschap met God.

44 Er was geen regenboog geweest tot de vloed kwam. Maar nadat Noach in die toestand was gedrukt waarin hij zich bevond, om veertig dagen en nachten te drijven in een storm, en de kleine ark die in het water dobberde; het was nadat de zondvloed voorbij was dat hij de regenboog voor de eerste keer zag, het verbond van hoop, het verbond van belofte. Nadat hij door de verdrukking was gegaan, toen zag hij de belofte.

45 Dat is de manier waarop u de belofte ziet, nadat u door de verdrukking bent gegaan. Ik heb van dat gedicht gehouden, of die psalm:

Moet ik thuisgedragen worden naar de hemel
Op een bloemrijk bed van gemak,
Terwijl anderen vochten om de prijs te winnen
En door bloedige zeeën zeilden?

46 Wij vragen om gemak en vrede. God geeft ons het beste dat Hij ons kon geven: beproevingen en verdrukkingen. Dat is beter dan gemak en vrede. Onze gemakken zijn net aan de andere kant van de rivier.

47 Het was pas toen de Hebreeuwse kinderen in de vurige oven werden gedwongen tijdens een van hun meest opmerkelijke beproevingen dat ze Een als de Zoon van God in hun midden zagen staan. Hun beproevingen brachten de Zoon van God voort die in hun midden stond, in de bries, om de hittegolf weg te wuiven. Maar pas toen ze in het vuur gingen, verscheen die Trooster.

48 Het was Daniël die in zijn hart had voorgenomen dat hij zich niet zou verontreinigen met de dingen van de wereld, en door een beproeving gedwongen werd, of hij tot God zou bidden of naar een leeuwenkuil zou gaan. Maar het was nadat de hitte werd opgevoerd en hij in een leeuwenkuil werd geworpen dat hij daarna de Engel des Heren in het midden zag staan, en die ze op afstand hield, die grote Vuurkolom die tussen hem en de leeuwen stond. En de leeuwen konden niet bij hem komen, want hij was door de beproevingen en verzoeken en moeilijkheden gegaan. En hij wist dat zijn God in staat was hem daarvan te bevrijden.

49 Het was Abraham, nadat hij de grond onvruchtbaar had zien worden, en de droogte gekomen was, en Lot zich afscheidde om heerlijk in de wereld te leven. Het was nadat hij het gejammer en geschreeuw had gehoord van—van zijn herders, zonder gras voor zijn vee, maar hij volhardde in het land dat God hem had gegeven en hem had gezegd erin te verblijven. En zoals op die dag, nadat hij beproefd werd tot zijn—zijn geduld ten einde was, het was op die dag dat, nadat de beproeving voorbij was, dat hij van aangezicht tot aangezicht met Elohim sprak, onder de eik die dag. Het was nadat hij zijn beproevingen had ondergaan, nadat hij door de moeiten was gegaan waar hij doorheen was

geweest, dat God aan hem verscheen in de vorm van een Mens; en daar zat en hem vertelde dat hij getrouwd was en dat zijn vrouw haar naam Sara was, en zei dat zij Hem uitlachte, in de tent daarachter. Het was daar dat Abraham Hem "Elohim" noemde. Het was na de beproeving en verdrukking.

⁵⁰ O, kon de Gemeente vandaag slechts tot bewustzijn komen, om te ontdekken dat na de moeilijkheden en beproevingen, en uitgelachen en bespot te worden, de dingen die de Gemeente doorheen is gegaan, de Pinkstergemeente; dat we God in ons midden zien, grote tekenen en wonderen aan het doen.

Na het gezwoeg en de moeilijkheden overdag,
Nadat het allemaal voorbij is,
Dan zullen we Jezus eindelijk zien.

Hij zal op mij wachten,
Jezus zo schoon en getrouw,
Op Zijn prachtige troon
zal Hij ons thuis verwelkomen
Nadat de dag voorbij is.

Terwijl het dag is, laat ons werken.

⁵¹ Al deze grote mannen, het zou een groot deel van onze ochtenddienst in beslag nemen om daarop in te gaan, dat te noemen. Ze gingen door beproevingen en zagen God. Ze gingen door beproevingen en zagen engelen. Ze gingen door beproevingen; en openbaringen, en zagen tekenen en wonderen en dergelijke.

⁵² Maar, o, geen van hen zag wat Job zag. Al die mannen, nadat ze engelen hadden gezien en God hadden gezien en al deze dingen, ze hadden nooit iets gezien dat hen hoop gaf na het graf. Maar Job zag de opstanding! Hij zag Pasen. Hij zag de zaak die elk hart vertroost. Toen hij dat zag: "O, dat mijn woorden in een boek gedrukt zouden worden! O, dat ze met een ijzeren griffel in de rots gegraveerd zouden worden!"

⁵³ Ziet u, alles had zich tegen hem gekeerd. Zijn, zelfs zijn dienaren wilden niet met hem spreken. Zijn vrouw was een vreemde. Daar zat hij op de ashoop, die grote beproeving. En de gemeente kwam en keerde hem zeven dagen lang de rug toe. En niemand om hem te troosten!

⁵⁴ Toen moest hij het visioen van Pasen hebben gezien, toen hij riep: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en in de laatste dagen zal Hij op de aarde staan. Ik weet! O, dat mijn woorden met een ijzeren griffel in een steen waren geschreven, dat mijn woorden nooit meer zouden vervagen, want ik weet dat mijn Verlosser leeft! Ik weet! Ik weet!"

⁵⁵ Wat weet u, Job? "Ik weet dat mijn Verlosser leeft." Hebt u het opgemerkt, niet alleen was er Iemand die leeft, maar Hij was een Verlosser voor Job!

⁵⁶ O, gezegend zij de Naam des Heren. Ik ben zo blij dat ik een deel van Pasen ben, dat ik een deel van die opstanding ben! En wij maken er vanmorgen deel van uit, want in ons woont dat opstandingsleven (dat wil zeggen, de deelhebber) dat Pasen heeft gebracht. “Ik weet dat mijn Verlosser . . .” Wat weet u? Ik raad er niet naar; we hebben vandaag te veel dat men ernaar raadt. “Ik weet dat mijn Verlosser leeft!” Ja meneer.

⁵⁷ Wat was Hij nu? Als Hij leefde, was Hij een Verlosser voor Job. “Mijn,” persoonlijk, *mijn*, “mijn Verlosser leeft!”

⁵⁸ En wat weet u nog meer, Job? Wat zag u in dat visioen? “En in de laatste dagen zal Hij op de aarde staan. En alhoewel de huidwormen mijn lichaam vernietigen, toch zal ik in mijn vlees God zien, Die ik zelf zal zien. Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en dat Hij op de laatste dag op de aarde zal staan. Al zijn mijn nieren in mij verteerd, al vernietigen de huidwormen mijn lichaam, toch zal ik in mijn vlees God zien.” Daardoor was het grootste visioen.

⁵⁹ Daniël zag een Engel. De Hebreeuwse kinderen zagen de Zoon van God. Noach zag de regenboog. Abraham zag God van aangezicht tot aangezicht. Maar Job zag de opstanding; Job keek vooruit. Alle aartsvaders en grote heiligen van de Bijbel keken uit naar die dag; met een verzekerdheid, door hun visioenen, door hun openbaringen, dat er een opstandingstijd zou komen.

⁶⁰ Nu, wij zien grote werken plaatsvinden. We zien grote krachten van God. We zien grote dingen die Hij kan doen. U zou niet naar de zon kunnen kijken en—en niet weten dat het de Kracht van God is die die wereld rond die zon brengt. U zou geen lente kunnen zien komen zonder te weten dat er een God was. U kunt genezing zien van blinde ogen, dove oren, en weten dat het God is. Maar wat als dat alles was wat er was, en nadat we gestorven waren dat we er niet meer waren? Maar de opstanding, het Pasen, o, dat is wat alles bezegelde wat God ooit had beloofd, de opstanding was dat.

⁶¹ En ze moeten een kruisiging hebben voordat u een opstanding kunt hebben. En voordat de Gemeente ooit in staat zal zijn een Opstandingskracht te zien, voordat ik ooit zelf een nieuwe bediening kan zien plaatsvinden, voordat u ooit een nieuwe gemeenschap met God kunt aangaan, moet er een zelfkruisiging zijn, zodat er een opstanding kan komen. We moeten aan onze eigen gedachten uitsterven, aan onze eigen wegen uitsterven, aan alles wat om ons heen is uitsterven, door de beproevingen en verdrukkingen gaan, zodat we een nieuwe opstanding kunnen zien, een nieuw Leven. Voordat een zondaar ooit een Christen kan worden, moet er eerst een dood komen, vervolgens een opstanding.

⁶² Voordat Abraham Elohim kon zien, moest er vijftientig jaar van beproeving zijn. Voordat de Hebreeuwse kinderen de Zoon van God konden zien, moesten ze een vurige oven in.

Voordat Daniël een Engel kon zien, moest hij de leeuwenkuil in. Voordat Job ooit de opstanding kon zien, moest hij alles verliezen wat hij had; maar toen, door een visioen, zag hij!

⁶³ En als Job door een visioen zo standvastig op een belofte kon staan, hoeveel te meer zouden wij het moeten, nadat Christus uit de dood is opgestaan en de Eersteling is geworden van degenen die slapen, en de Heilige Geest als een zegel van belofte op ons terug heeft gezonden, dat ook wij zullen leven. “Omdat ik leef, zult gij ook leven!” We zien Zijn grote tegenwoordigheid onder ons, die werkzaam is en dezelfde tekenen en wonderen doet die Hij op aarde deed, wat ons de hoop geeft. En wij komen tot de opstanding, en blijven dan op onze ashopen zitten? Laten we vandaag van de ashoop gaan, met een nieuwe visie, met een nieuwe Kracht, met een nieuwe vastberadenheid, dat wij God in Zijn Kracht zien. Wij zien de opstanding van de dingen op komst.

⁶⁴ We bevinden ons in de tijd van de dood. We zitten in de poorten van de dood. De naties bevinden zich voor de poorten van de dood.

⁶⁵ Rusland heeft nu een nieuw wapen ontdekt, zoals jullie allemaal op de radio en zo hebben gehoord. Ze hoeven niet hierheen te komen en het met een bom op te blazen. Ze kunnen gewoon iets kleins hierheen brengen, en het onder hun spionnen laten komen, en een beetje spul in welk land ook spuiten, en iedereen zal vierentwintig uur verlamd zijn. Hierheen komen; en als u wakker wordt, staat er een Rus die u in uw zij schopt, een grote Russische bewaker die uw huis overneemt, uw vrouw verkracht, uw kinderen op straat gooit en uw huis inneemt. Ze kunnen het doen. Ze zouden niet één ding verliezen. Ze hebben het. Niemand weet wat het is. Ziet u, alles werkt ernaartoe. Nu kunnen ze dat gebruiken en er niet bang voor zijn, omdat niemand anders het heeft.

⁶⁶ We weten niet hoe het zal komen, wat er zal gebeuren. Maar wij weten één ding, dat wij op de ashoop zitten. Het land zit op de ashoop. De wereld zit op de ashoop.

⁶⁷ En omdat de wereld op een ashoop ligt, ben ik zo blij dat de Geest van God kan komen en wij kunnen zeggen: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en op de laatste dag zal Hij op deze aarde staan!” Op een dag zal Hij komen! Geen wonder dat de dichter schreef:

Levend had Hij mij lief. Stervend redde Hij mij.
Begraven droeg Hij mijn zonden ver weg.
Opgestaan rechtvaardigde Hij mij vrijelijk voor
altijd.
Op een dag zal Hij komen, o glorieuze dag!

⁶⁸ Er was een Gethsemane voor nodig, van bloeddruppels die door Zijn huid braken, van te voren. En er was een wrede lijdensweg van Golgotha voor nodig voordat er het bewijs kon

komen van een Eeuwige God die de doden kon opwekken. Er was een—er waren een Gethsemane en een Golgotha nodig om een Pasen te maken. Jazeker.

⁶⁹ Hoe die apostelen, op die ochtend, toen ze zo ontmoedigd waren, totdat Petrus zei: “Ik ben zo ontmoedigd, ik geloof dat ik gewoon weer ga vissen. Ik ga er weer naar terug. Ik—ik heb Hem gezien.”

⁷⁰ Ze hadden grote verwachtingen en geloofden enzovoort, tot die grote verduisterde plaats kwam. Wat was God aan het doen? Hij bracht die apostelen naar een ashoop. Hij bracht hen naar een plaats waar ze, waar hun geloof aan hen bevestigd zou worden.

⁷¹ En Petrus zei: “Ik—ik heb Hem grote wonderen zien doen daar in Galilea. Maar o, Hij ligt ginds, dood en koud in het graf! Ik geloof dat ik vanmorgen gewoon naar de zee ga en een net uitwerp, en gewoon ga vissen. Misschien kan ik ginds over de zee uitkijken, en zal ik erachter komen. Ik herinner me dat ik Hem zag toen Hij aan de oever op ons wachtte. Ik geloof dat ik er gewoon heen ga.”

⁷² En de apostelen zeiden: “Weet je wat? Ik geloof dat ik gewoon met je meega.” O, ze waren verdrietig. Ze hadden gehuild tot hun ogen opgezwollen waren.

⁷³ We weten maar al te goed hoe we door die plaatsen gaan! Hoe we het weten! We zijn allemaal bekend met die dingen.

⁷⁴ Ik herinner me toen ik een dierbare ginds in het graf legde, daarboven op de heuvel, de Eastern, of de Walnut Ridge Begraafplaats genaamd. Hoe ik daar een kleine baby in legde! En ik op moeders arm hilde, tot ik hilde tot ik niet meer kon huilen. Ik had alles gedaan wat ik wist. Tot ik een pistool nam om zelfmoord te plegen, ik verkeerde in zo'n toestand. En het was op dat uur, in dat kleine kamertje daarboven, op mijn knieën, dat de hemelen zich openden, en ik haar daar zag staan in de pracht van onsterfelijkheid. Het was in dat uur dat ik haar armen om mijn schouders voelde slaan, en zei: “Bill, je begrijpt het niet. Wij zijn zoveel beter af dan jij.”

⁷⁵ Ziet u, er is een kruisiging voor nodig. Er is een verplettering van de bloem nodig om er parfum uit te halen. Er is een verplettering van een leven nodig om er het beste van uit te halen. Dat is de reden waarom Jezus verpletterd moest worden om voort te brengen wat Hij was. Hij kon niet vóór de kruisiging staan en zeggen: “Alle macht in de hemelen en aarde is in Mijn hand gegeven.” Maar na de kruisiging kon Hij staan en zeggen: “Alle macht in de hemelen en op aarde is in Mijn hand gegeven!” Maar wat deed het? Het vereiste eerst een kruisiging.

⁷⁶ Er was de verbrijzeling en de teleurstelling van de apostelen voor nodig. Ze hadden hun Redder gezien, Degene die zij liefhadden, en hadden Hem zelfs de doden uit de—uit het graf zien laten opstaan. Zij hadden Hem dat zien doen. En dachten

toen: “Daar ligt Hij vanmorgen zelf koud in het graf.” Het vergde de . . .

⁷⁷ Die mensen die Hem de ogen van de blinden hadden zien openen, Hem daar hadden zien staan en de gedachten had bemerkd die in de harten van de mensen waren: “Hoe wist Hij dan niet,” zeiden ze, “dat ze achter Hem aan kwamen? Hoe wist Hij dat? Waarom wist Hij niet dat Judas—dat Judas Hem zou verraden? Waarom wist Hij niet dat de soldaten daar de bergen opkwamen met stokken en zwaarden en alles om Hem te nemen, als Hij hun gedachten kon waarnemen?”

⁷⁸ Zie, de duivel was met hen bezig om hen op een ashoop te zetten, want ze wilden hun een getuigenis geven van “Ik weet.” (Niet: “Ik denk” of “misschien is het zo.”) “Ik weet! Ik weet!”

⁷⁹ En onthoud, die beproevingen worden op u gebracht, op dezelfde manier, zodat u niet zult zeggen: “Nou, misschien is dit juist, misschien is de Schrift waar, misschien is Goddelijke genezing juist, misschien is de Heilige Geest juist.” Maar als u die ervaring krijgt en van die ashoop afkomt en u de openbaring van God krijgt door de doop van de Heilige Geest, dan kunt u: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft,” roepen, “omdat Hij in mij leeft!”

⁸⁰ Petrus zei: “Ik ga vissen.” De apostelen zeiden: “Ik geloof dat ik maar met je meega.” En waren daar op hun ashoop, daar in het midden van de zee, en de moeite die er was, zoals het eraan toeging. En ik kan een van hen horen zeggen: “O, hoe kon het gebeuren, Petrus? Hoe kon het zo zijn dat zo een Man kon sterven? Hoe kon Hij zo in het graf gelegd worden? Hoe kon Hij het toelaten om hen in Zijn gezicht te laten spugen en zijn baard eruit te plukken, die kroon op Zijn hoofd te laten zetten? Hoe kon Hij dat laten, o, en dan nog God zijn? Ik kan het gewoon niet begrijpen.” O, wat een teleurstelling!

⁸¹ En plotseling keken ze uit over de oever, precies dezelfde soort openbaring die Job kreeg, daar zagen zij wat Job verduizend jaar tevoren had gezien. Daar stond de Verlosser, levend en fris, stond op de oever. Met een vuur klaargemaakt en vis er zo op gebakken, en zei, nodigde hen uit.

Jezus heeft een gedekte tafel
 Waar de heiligen van God worden gevoed,
 Hij nodigt Zijn uitverkoren volk uit: “Kom en
 eet;”
 Met Zijn manna voedt Hij
 En voorziet in al onze behoeften;
 O, het is heerlijk om telkens met Jezus
 avondmaal te houden!

Hoe we erover na kunnen denken, hoe het die grote dingen heeft gekost!

⁸² Hoe de . . . Paulus de apostel, die grote apostel, die zijn tijd van benauwdheid had meegemaakt toen hij getuige was van de

dood van Stefanus, en zijn kleine gezicht naar de hemel zag kijken, en hoe de rotsstenen hem in het gezicht sloegen; en hij keek omhoog en hij zei: “Ik zie de hemelen geopend. Ik zie Jezus staan aan de rechterhand van God.” Hij zei: “Here, reken hun deze zonde niet toe.” En Paulus, die de jassen vasthield, dat hem week in week uit op de ashoop had gezet, liep heen en weer, totdat, zijn geest was verontreinigd, totdat hij op weg naar Damascus was om te proberen er zich een weg uit te vechten, zoals een man die naar een whiskyfles grijpt en probeert zijn verdriet te verdrinken.

⁸³ Hij was daar middenin toen er een Stem uit de hemel kwam, een groot schijnend Licht, zei: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” Hij zag Hem. Hij herkende Hem, dat Hij de opgestane Jezus was, Degene waarvan hij getuigd had te zijn gestorven, was weer opgewekt.

⁸⁴ O, ik kan me mijn eigen leven herinneren, op weg naar de vernietiging, toen ik een zoete Stem hoorde: “Ik ben Jezus. Ik was eens dood, Ik leef tot in alle eeuwigheid. Omdat Ik leef, kunt u ook leven.” Sinds die tijd, met mijn hand in de Zijne te leggen, heb ik Hem door de donkere plaatsen heen vertrouwd. Wanneer er tijden komen waar ik niet kan zien welke kant ik op ga, vertrouw ik Hem nog steeds.

⁸⁵ Elke Christelijke gelovige moet in die beproevingen worden geduwd. Elke Christelijke gelovige moet op de ashoop worden gezet zodat hij met een ervaring voort kan komen: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft!”

⁸⁶ We komen hier vanmorgen niet om alleen te zitten en te spreken over een historische zaak, wat allemaal waar is, maar we komen hier vanmorgen met een getuigenis: “Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van God is, Ik weet het zonder enige schaduw van twijfel! Ik weet dat Hij uit de dood is opgestaan en dat Hij vandaag binnenin mij leeft. Hij is van mij en ik ben van Hem. Ik ben een mede-erfgenaar met Hem in het Koninkrijk van God.”

⁸⁷ Pasen! Pasen brengt iets groots, een opstanding, een nieuwe hoop. Hebt u het vanmorgen? Is het in uw hart? Weet u dat uw Verlosser leeft en dat Hij alle dingen ten goede laat meewerken?

⁸⁸ U zegt: “Broeder Branham, ik zit hier op de gebedsrij te wachten.”

⁸⁹ God werkt dat gewoon precies ten goede uit. Waarom werd die dierbare kleine jongen onlangs blind geslagen toen hij geboren werd? Zodat God glorie zou verkrijgen en een stad ondersteboven te keren. Zeker, God weet wat Hij doet. God weet het. En Hij zet ons op de ashoop om ons Zijn heerlijkheid te tonen.

⁹⁰ Vanmorgen zeg ik dus dit, vriend. Na eenendertig jaar van bediening, na eenendertig jaar van zwoegen op het veld, wil ik mijn getuigenis dit laten maken. Ik heb teleurstellingen gezien.

Ik heb de tijd gezien dat ik om dingen vroeg en om dingen hilde en om dingen smeekte, en faalde ze te krijgen. Maar als ik gewoon geduldig op God wacht, dan weet ik dat het precies goed uitwerkt, precies goed uitkomt, precies het juiste doet.

⁹¹ Toen ik mijn baby verloor, mijn kleine Sharon, was ik . . . dat was iets wat me verbijsterde. Ik zei: "Hoe kan dat ten goede zijn? Hoe kan het ten goede zijn?" En maanden later, toen ik haar daar zag staan in al de schoonheid van een jong meisje, en ze tot mij sprak terwijl ze daar naast die oude kapotte wagen stond. Ik wist dat als ze nog had geleefd dat ze misschien verkeerd terecht was gekomen. God moest haar nemen toen ze nog teder en lief was. Ik weet dat ik haar weer zal zien. Ik weet dat ik haar zal zien, ik weet het zonder enige schaduw van twijfel.

⁹² Ik denk aan mijn vrouw van tweeëntwintig jaar oud, als nog maar een meisje weggenomen, een kleine moeder daar. Toen het hier in de krantenkoppen stond: "Een jonge moeder, dominee . . . sterft net," o, wat bloedde mijn hart! Ik wist niet wat te doen.

⁹³ Maar vandaag weet ik dat het allemaal voor mijn bestwil uitwerkte. Ik weet dat het leven vermalen en verwrongen en geperst moest worden om eruit te krijgen wat erin zat. Er zat teveel Branham in dat eruit geperst moest worden voordat God zichzelf bekend kon maken.

⁹⁴ Er zat teveel van u in u, dat God het er door beproevingen uit moest persen. En terwijl dat uitpersen bezig was, is het moeilijk. Maar na een tijdje heldert de lucht weer op, dan ziet u de bedoeling van God. Dan roept u: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en in de laatste dagen zal Hij op de aarde staan! Hoewel de huidwormen dit lichaam vernietigen, toch zal ik in mijn vlees God zien!" Deze kleine beproevingen en dergelijke zijn maar voor even en ze vervagen en gaan voorbij. Maar ze worden alleen voor uw bestwil gedaan, laten we dat onthouden, zodat God glorie zou krijgen.

⁹⁵ Zullen we even onze hoofden buigen. Ik wil vóór het gebed vragen of er hier iemand is die herinnerd zou willen worden in een woord van gebed voordat we sluiten? God zegene u. Hoevelen hier zouden zeggen: "Ik wil dat God, in het uur van mijn beproeving nu, mij een nieuwe ervaring geeft, zodat ik weer nieuw tevoorschijn kan komen"? Steek uw hand op, zeg: "Ik wil—ik wil dat dit een opstanding voor mij is, een Pasen, om mij op te wekken in nieuwe hoop en nieuwe krachten, nieuwe gezondheid en nieuwe vreugde." De Here zegene u, mijn dierbare mensen.

⁹⁶ O, onze God en onze Redder, wij zijn U zo dankbaar voor deze Pasen, voor wat het voor onze harten betekent. En door geloof kunnen wij ginds door het land de Komst van de Here Jezus zien, terwijl Hij zich nu gereedmaakt, en Zijn koninklijke gewaden aandoet. En de Gemeente die, de Bruidegom die

Haar bruidsjurk aandoet. Er staat heel spoedig een geweldige ontmoeting op komst.

⁹⁷ Deze ashoop kan niet eeuwig standhouden. Wanneer we mensen horen lachen, ons uitlachen, en ons die schandalige naam van “heilige rollers” noemen, en ons belachelijk maken, en zeggen dat we niet eens geestelijk in orde zijn; o, het kan niet voor altijd duren, Heer. Maar laten we zijn zoals Job, onze getuigenis vasthouden; laten wij zijn als Daniël in de leeuwenkuil of de Hebreeuwse kinderen in de vurige oven of Abraham op zijn reis.

⁹⁸ Help ons, o Heer, om trouw te blijven totdat wij die geweldige gebeurtenis zien gebeuren: “Wanneer de bazuin zal klinken en de doden in Christus zullen opstaan, zullen wij die leven en overblijven in een ogenblik, in een oogwenk, veranderd worden.” En dan zal dat Pasen voor ons komen, waar Christus vanmorgen zo’n negentienhonderd jaar geleden van genoten heeft, en zei: “Omdat Ik leef, leeft gij ook.”

⁹⁹ “Deze zelfde Jezus die uit ons midden werd opgenomen, zal terugkomen, precies op de wijze dat Hij heen ging.” Wij zullen Hem zien, zelfs elk litteken in Zijn hand en elke doornafdruk op Zijn hoofd. Wij zullen Hem zien.

O, ik zal Hem kennen, ik zal Hem kennen,
En verlost aan Zijn zijde zal ik staan.

¹⁰⁰ Ja, Here, mijn arme hart, terwijl dit zwakke lichaam van mij onder de last begint te buigen, de zorgen en de zware inspanningen van de oogstvelden, de zendingsvelden, en de ups en downs, en de onverschilligheid tussen arrogante predikers enzovoort, overal, en de mensen met minachting, en kwade machten. Maar, o Heer, op een dag zullen wij komen als Elia bij de rivier; daar kijken, en gespannen aan elke struik een wagen van vuur die ons weg zal nemen. Laat ons weten dat deze ashopen slechts sluiers zijn om ons te verbergen voor die grote gelegenheid dat net voor ons ligt, die grote heerlijkheid.

¹⁰¹ Mogen we trouw blijven zoals Job, totdat we Hem van aangezicht tot aangezicht kunnen zien. Mogen we net zo trouw zijn als onze Here was, als ons voorbeeld, om naar Golgotha te gaan om, bereid om gekruisigd te worden, en met Hem gekruisigd te worden, zodat er een opstanding in ons leven mag zijn. Sta het toe, Here.

¹⁰² Mogen, als er hier spotters zijn, zoals bij Paulus vanouds waren, die er de spot mee hebben gedreven, mogen zij het Pasen vinden op hun weg naar huis vanmorgen. Sta het toe, Here.

¹⁰³ Wij bidden, Here, dat degenen die op de ashoop van vernietiging zijn, ashoop van ziekte, dat dit het uur zal zijn dat zij bevrijd zullen worden.

¹⁰⁴ Gisteravond, toen ik met die kleine vrouw bij de woonwagen sprak, en haar man; hoe er ginds in Phoenix, in een ernstige

toestand, en die grote kankers die er op hen lagen, en nu vandaag volkomen gezond en normaal zijn. En de kleine baby bij wie zijn hart eruit zou worden genomen, zit hier vanmorgen in het gebouw, normaal, gezond. Een kleine blinde jongen die eens in duisternis wandelde en nooit daglicht zag, loopt vandaag en ziet het daglicht. En, o God, hoe wij U hiervoor danken! En het kijkt allemaal voorbij de sluier naar die grote opstandingsdag. Sta het toe, Vader. En laat hen weten dat deze dingen zo moesten zijn, zodat deze kleine blinde jongen kon zien, zodat het kleine kind met hartproblemen een getuigenis aan anderen kan geven. Al deze dingen werken samen ten goede voor degenen die U liefhebben.

¹⁰⁵ Allemaal mogelijk gemaakt voor ons omdat er Eén gehoorzaam was in beproeving, er Eén was die de test doorstond, dat was Jezus. Degene die zo gehoorzaam was aan de Vader, dat de Vader Hem op Paasmorgen opwekte, omdat het niet mogelijk was dat de dood Hem vast zou houden. “Want Ik zal niet toelaten dat Mijn Heilige verderf zal zien, noch zal Ik Zijn ziel in de hel laten.” Want Hij werd trouw bevonden en deed altijd wat de Vader behaagde.

¹⁰⁶ God, mogen wij altijd getrouw zijn op de post van plicht. Wat onze beproevingen ook zijn en onze problemen, wat ook, mogen we altijd kunnen zeggen: “Ik weet dat alle dingen meewerken ten goede voor hen die God liefhebben.” Sta het toe, Vader.

¹⁰⁷ Wij zegenen deze mensen vanmorgen met Uw zegeningen. Ze zijn vroeg van hun huizen gekomen, ze zijn naar de tabernakel gekomen. Ze zijn gekomen om troost te krijgen. Mogen ze vanmorgen naar huis gaan met de Kracht van de Heilige Geest in hun harten brandend, langs de weg wandelend zoals degenen die van Emmaüs kwamen, zeggend: “Was ons hart niet brandend in ons toen Hij onderweg tot ons sprak?” Sta het toe, Vader. Ik draag ze nu aan U op, in de Naam van de Here Jezus Christus. Amen.

In orde, broeder Neville. En onthoud nu de diensten.

¹⁰⁸ We zullen geen gebedskaarten hebben, vanmorgen, want als we gebedskaarten hebben, zolang ik de mensen hier zo krijg staan, zal ik nog steeds op die gave vertrouwen. Ik moet tot een plaats komen waar ik dat opzij kan leggen, waar ik hier naar voren kan lopen en kan . . . Ik ben bang. Ik lijk bang te zijn, en ik ben bang dat ik een fout zal maken. Een slag verliezen is geen oorlog verliezen. Patton verloor verscheidene veldslagen, maar hij verloor nooit een oorlog. Dat klopt. En wij zullen ook veel veldslagen verliezen, maar we zullen de oorlog niet verliezen. Ik zal veel fouten maken, maar ik zal het Doel niet verliezen. God gaf het en God zal ervoor zorgen. Het is—het is een zalving. En nu, het is tijd, ik geloof dat het uur er is, en ik begin, aangezien het Pasen is, deze dag, ik ga—ga verder zoals ik daar deed voor de zieken te bidden. En als ik kan . . . Het is een zalving. Het is iets

wat binnenin mij moet gebeuren. Ik ben er niet zo aan gewend. Het komt op een manier dat ik het misschien niet precies goed waar kan nemen, maar ik moet het blijven proberen totdat ik het wel elke keer weet. Dus dit zal de dag zijn dat ik het zal proberen, door de genade van God.

¹⁰⁹ De Here zegene u nu. Broeder Neville. En de dienst zal om half tien beginnen. Broeder Neville.

IK WEET DUT60-0417s
(I Know)

DE PAASBOODSCHAPSERIE

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op Paaszondagmorgen bij zonsopgang 17 april 1960 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org